

Ülést tartott az OSZT

Az Országos Szövetkezeti Tanács dr. Molnár Frigyes elnökletével pénteken ülést tartott a Gellért Szálló Gobel-terében. Megvitatta az alkotmánymódosítást előkészítő országgyűlési bizottság javaslatait. Az ülésen megjelent és felszólalt Csesterki Lajos, az MSZMP KB tagja, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsának titkára.

(A vita alapján az OSZT egyetértéssel fejezte ki az alkotmánymódosításra előterjesztett alapelvekkel, javaslatokat tett a benyújtott szövegtervezethez, s ezeket el-

juttatta az országgyűlési bizottság elnökéhez.

A tanács számba vette az elmúlt ülészakot óta végzett munkát is. Ennek során megelégedéssel vette tudomásul, hogy az országgyűlés a legutóbbi ülészakán az ösztársadalmi, valamint a szövetkezeti érdeket is kifejező, a szövetkezetek fejlődését távlatokban is biztosító, nagy jelentőségű szövetkezeti törvényt alkotott. Az OSZT felhívta a szövetkezeteket arra, hogy gazdasági, társadalmi munkájukkal segítsék elő a törvény érvényesülését.

Javaslat számítástechnikai kooperációra

A számítástechnikai programban érdekelt 19 vállalat kössön szocialista szerződést — javasolta a Vasas Szakszervezet elnöksége pénteki ülésén a KGM és a szakszervezet. Különösen a hat késztermégyártó vállalat összehangolt munkájának nagy a jelentősége, hiszen a tervek szerint 1975-re körülbelül 3,5 milliárd forint értékű

számítógépet, adatátviteli berendezéseket gyártanak. A fejlesztésre a hat vállalat több mint hárommilliárd forintot költ.

A beruházásoknak nagyobb részt 1972—74-ben kell megvalósulniuk, hogy az előirányzott termelést és a nemzetközi kötelezettségeket teljesíteni tudják. (MTI)

Finn diákvezetők Szegeden

Tegnap, péntek délelőtt Szegedre érkezett a Magyar Ifjúság Országos Tanácsa vendégeként egyhetes magyarországi látogatáson részt vevő Seppo Härkönen, a Finn Országos Diákszövetség elnöke és Seppo Collan, az oului egyetem diákuniojának elnöke. A finn diákvezetőket délelőtt a KISZ városi bizottságán Hevér László, a KISZ KB tagja, a városi bizottság titkára és dr. Sebe János, a KISZ Csongrád megyei Bizottságának titkára fogadták. Délután a SZOTE KISZ-istáinak vendégeként megtekintették a finn diákvezetők az anatómiai múzeumot, a Jancsó Kollégiumot, majd elbeszélgettek az egyetemi KISZ-alapszervezet végrehajtó bizottságának tagjaival, este pedig az egyetem KISZ-klubjában az orvostanhallgatókkal találkoztak. Ma délelőtt a JATE KISZ-alapszervezetének vendégeiként megtekintik a finn diákvezetők a fűvészkertet, majd délután visszaindulnak Budapestre.

Az élet valóságából

Beszélgetés szegedi munkásokkal

Találkozhatnánk-e a munkások közül néhányval, akik társaik nevében is tudnak felelősséggel szólni, eléggé ismerve a gyár jellemző gondjait? Hogyne. A készség és a bizalom nyilvánvalóságát bizonyítandó, rövid percek alatt cernázók, finomítók, fonók és szövők jönnek be a szobába. Nyolcan vannak — hat nő és két férfi. A felekomunista. Helyet foglalnak, kissé tétován, várakozó tartással. Ugyan mi lehet a baj, mi végett hívták őket? A műhelyek „névtelen” dolgozóinak véleményét szeretnénk megismerni — egy fölméréshez szükséges. Hogy az őszinteség jobban kiteljesedjék, a neveket nem kérdezzük, sőt rajtuk kívül minden gyári vezető távozik. Beszélgesse nek nyugodtan! — búcsúznak. — A szaktársnöket és a szaktársakat nem éri károsodás, megkapják erre az időre is az esedékes bért.

Eleinte nem sokra megyünk, a válaszoknak nincs íze, amolyan hivatalos személyeknek valók. A valóságos élet izgalma csak körülményes puhatolozás után bukkan elő az el-elharapott mondatokból, nem mintha félni- vagy taktargatnivalója lenne bárkinek is, csak éppen tudni akarják, kinek érdemes a sablonos felszínénél többet mutatni. Később azonban elmaradnak a lesarkított, sztereotip szövegek, ám annál több szót áldozunk a legfőbb gondra: a gazdálkodás és a megélhetés problémájára.

Tizenhetedik éve szagatom itt magamat, de ilyen gyalázatos még soha nem volt az anyagellátás és a minőség mint most. Mindig szerettem itt lenni, igazán olyan rendes a mi bandánk, de az utóbbi időben kezdem unni a gyárat. Gyakran dobálják az embert, alig kezdünk el egy anyaggal dolgozni, máris át kell állni másikkra. Naponta téma ez a fonodában, nem haladunk vele, hiába kapkodunk, idegeskedünk. S emiatt a pénz is kevesebb valahogy.

Igy van, az egész gyárban ezt hallja az ember. Sokan úgy fogalmaznak — nekünk, ugye, áptérten megmondják —, hogy az akadozó anyagellátás, meg a gyatra minőség miatt ma több munkával kevesebbet keresünk, mint azelőtt. Dehogyan is vezetés az oka! Szerintem nem a vezetés romlott le, hanem a gép, meg a fonal. Valamikor az ilyet föl se dolgoztuk volna, most muszáj kínlódni vele. Amiért régen száz forintot kaptam, most jó, ha nyolcvanot. Különbem mi az a száz forint is! A boltban alig adnak érte valamit a szatyor alá. Mindig osztom, meg szorom, amit keresek, mégsem jönnek ki velem sehogyse. Legjobban egyes élelmiszerek drágulása nyugtalanít.

Tessék már nekem erre az egyszerű kérdésre válaszolni: meddig kapaszkodnak az árak fölé? Hogy mást ne mondjak, a mákoskocka ára a múltkor még két forint volt, most meg kettőhatvan, pedig az alapanyag, tudtommal, egy fillérrel sem lett drágább. Az iskolai füzet szintén többbe kerül, mint azelőtt, s ezt nekem nehéz megmagyarázni. Mert a keresetünk alig gyarapodik ám, legalábbis nem arányosan. Ót évvel ezelőtt ezernyolcszáz forintra bírtam jutni a szövődében, idén pedig, mivel tizgép rendszerben dolgozom, ezerkilencszáz forint a havi átlagom. Azt hiszem, ezzel megmondtam, amit

meg az is. Van, aki fűtül-ve lép, ha másutt egy százzal többet ígérnek neki, a másiknak meg ötször annyit sem éri meg, hogy a jó helyet elhagyja a bizonytalanért. Tűzész nélkül állíthatom, nálunk a munkás a vállalat gondját is magának érzi. Talán mert jó a léghő. Ha exportfeladat van, jönnek: elvtársak, ezt meg kellene csinálni, ezért meg ezért. Volt úgy, hogy fűtünk tölte, de nekigyűrköztünk. Persze, kölcsönös dolog. Ha mi kérünk olyat, ami jogos, a vezetőség is teljesíteni szokta.

Csak azt ne higgye, hogy a munkás hallgat, ha bántja valami. Régen volt az kérem. Manapság, amikor mindenfelől szinte mézzel csalogatják a munkaerőt, sokan rá se hederítenek a ne szólj szám „bölcsességre”, s a fegyelmre. Fölveszünk egy anyagmozgatót kilenc forint-óra bérért, de csak lődörög, lopja a napot. S merjenek szólni neki! De húszéves gyakorlatlaltal rendelkező esztergályosok is mentek már el innen, mert tizenegyet forint órabér helyett másutt tizenhetet kaptak. Volt úgy, hogy az újonnan felszabadult szakmunkás intett búcsút a kapufélfának, elment a falemezgyárba rönkök mozgatni, mert nyolcszázalattal többet keresett. Igenis, a régi melósok joggal sérelmeznek, hogy anyagilag még mindig kevésbé becsülik meg őket, mint az újakat, akiknek valósággal pítizik most mindenki. Nem mondom, olyan ember is akad, aki elmegy, aztán gyorsan visszajön.

Ne sajnálja az időt, ögyelegen többet a gyári műhelyekben, ha van füle, észreveszi, hogy miközöttünk nem lehet ám handabandázni, olcsó hangulatot szítani, mert egyikőnk, vagy másikunk hamar megkérdezi: te mit akarsz, melyik oldalod állsz? A rendes emberek — pláne ha dolgozni is tudnak — nem sokat adnak a bírálat formájára, úgy vannak vele, a mai rendszer az övék, joguk van a sajátjukat jobbitani. Csak hallaná, miket mondanak a jól össze-forrott brigádokban az ingyenélőkre, a társadalmi vagyont dészmalókra! Meg azokra is, akik csak úgy számítt, hogy az egészség a pénznel is fontosabb. Nyilván igazsága van neki is. Hogy melyik kell jobban, a pénz vagy a rendes bánásmód? Azt hiszem, ez is

Senkit nem kell már szóra bátorítani. Egymástól kapkodják el a mondandót megtoldva, kiegészítve saját tapasztalataikkal. Izgatottak és el-elűnődők vita közben. Szeretnének eligazodni az élet bonyolult jelenségeiben. Ehhez várnak segítséget elsősorban a pártszervektől, s mindenkitől, aki képzettség, vagy beavatottsága révén a dolgok összefüggéseit is látja, illetve azokat másokkal is láttatni képes. Mert bizony az is kiderül ezen a mini tanácskozáson, hogy sok munkás csupán „nagy vonalakban” ismeri a vállalati szándékokat és gondokat. Az asszonyok bizonygatják: ha elmennek egy-egy előadásra, nem mindig képesek odafigyelni, mert a család ügye-baja jár a fejükben. Őket érdemesebb szűkebb körben, közvetlenebb módon, lehetőleg minél gyakrabban tájékoztatni. A fáradság bizonyosan nem vész kárba.

F. Nagy István

Álljunk a sor végére

Szolgáltatás vagy hivatal?

Sokadiknak beáll az ember az ablak elé, mert pénzt kell feladnia, vagy expressz levelet. Mikor csaknem odaér, a postás elhúzza a függőnyt. Negyedórát megint „eloltunk”. A sor felbomlik, a bosszús ügyfelek keresnek új ablakot, új sorbaállást.

Az érdekek nem egyeznek

Nincs arra megfelelő módszer a postán, hogy a csúcsidekban — s ez nemcsak napszak, de a hónap eleji pénzbefizetések időszaka is —, hogy ilyenkor minden ablaknál dolgozzanak? Nem lehet beosztani, hogy melyik ablaknál mikor, hány órától hány óráig van szolgálat, s ezt az ügyfelek számára kiírni?

De Jehova óvjon mindenkit attól is, hogy a szabványnál nagyobb terjedelmű, vagy össze nem hajtható levél érkezésk címére. Akkor aztán szaladgálhat! A városi kapualjakban elhelyezett levélszekrényke ugyanis nem képes befogadni az ilyen küldeményt, noha ez már évekket ezelőtt, amikor is az első kapualji postládákat felszerelték, nyilvánvaló volt, a posta mégsem állapodott meg abban a gyártócéggel, hogy cseletrűbb, nagyobb méretű levélszekrények legyenek. Persze az biztosan drágább lenne. De hát kinek az érdekét szolgálja a kapualji levélszekrény? A közönségét, akinek az a fontos, hogy valahogy eljusson hozzá a küldemény és az már mindegy, hogy szekrénybe, vagy az ajtáján bedobva; vagy a postáért, amelynek az az érdeke, hogy könnyítse a kézbesítők munkáját, hiszen így is kevesen vállalják ezt a munkakört?

Mások is dolgoznak este

Lehet persze bérelni postafiókot, csak éppen nem

előnyös a bérlő közületnek vagy magánszemélynek. Várakozhat esetleg amiatt, hogy könyvelik az érkezett ajánlott küldeményeit. Aztán az átvételre jogosult személyek listáját írásban kell benyújtani, a névsort 10 forintos okmánybélyeg hitelesíti... De azt meg végképp ki érti meg, hogy bár a levelek átvételének ez a formája a posta kényelmét szolgálja, hiszen az szaladgál, aki bérelte — mégis neki ez külön pénzbe kerül. Bérlési díjat fizet.

Aztán a csomagok. Hordják délelőtt, pedig emberi számítás szerint legtöbb családnál senkit sem találnak otthon, hiszen csaknem mindenütt az összes családtag dolgozik. Cédula: átveheti a címzett itt és itt, ekkor és ekkor. Szegeden többnyire a Tisza-pályaudvaron. Pedig ha este vinnék...! Hogy nem kapnak embert, aki este dolgozik? Pedig sokan dolgoznak este. A pincér, a nyomdász, az ügyeletes orvos,

vagy például a postai telefonközpontos...

A jó szervezés sem rossz

A közelmúltban a Központi Népi Ellenőrzési Bizottság vizsgálta a posta munkáját. Sok hibát, szerveztlenséget felsoroltak, s leszógezték: a posta szolgáltatófeladatot lát el. Mégis: sok helyütt hivatalként, monópohlyezetét nem titkolva működik. Pedig azt nem lehet elhítni, hogy a közönség van a postáért és nem fordítva. Mint a javaslatok bevezetésében hangsúlyozza a KNEB-jelentés: „Meg kell keresni annak lehetőségét, hogy a már végrehajtott díj-szintnövekedés eredményeként a szolgáltatások színvonalja növekedjék.” Lapunk is foglalkozott a közelmúltban a szegedi postaiszolgálat munkatervével, amely éppen ezt tűzte ki célul. Számítatlan, megoldásra váró feladathoz pénz, pénz és pénz kell. Ezt mindenki tudja. De néha egészen aprócska kis szervezés is — ami pénzbe se kerül esetleg — segíthet!

P. Sz. M.

Kiállítás a Művészklubban

Kováts Ferenc grafikus, a Sajtóházi Művészklubjának októberi kiállítója orvosprofesszor, Kossuth-díjas. De nem tudja — mondotta megnyitójában Pogány Ödön Gábor, a Magyar Nemzeti Galéria főigazgatója —, hogy van annál még egy veszélyesebb mesterség, és ez a képzőművészet. Nem tudja, mert belső kényszerből alkot, mert érdekes, gazdag művészegyniség. Olyan univerzális tehetség, reneszánsztípusú ember, aki nemcsak szereti, de érti is az életet.

Képeinek, grafikáinak témái két forrásból táplálkoznak. Egyik forrás utazásainak emléképei, architektúráis emlékeinek strukturális kompozíciókban jelentkező megoldásai. Egyszerre

jelentkezik ezeken a lapokon a monotípiák finom vonaljátéka, és a linóleummetsetek fekete-fehér ritmusa. Az építészeti emlékeket rendező, átalakító, újraformáló, a valósággal azért kapcsolatot tartó absztrakciók ezek az alkotások. A gótika architektúráis ereje fogja meg, a vonalak suhanása, ragyogása és komorsága, áhitata és realitása. Legszebben a Ragyogó gótika, a Komor gótika és a Gótikus konstrukció című képein ragadja meg a gótika ma is izgalmas lényegét. Architektúrákat rajzol kék-pirosban, aranyban, zöldben, mindig visszafogott színekkel, finom technikai megoldásokkal, sok ötlettel, emberi melegséget lopva a vonalak mozgásá-

ba. A Sikátor I—III, című lapjain a monotípiá vonal-és foltritmusait érte tetten.

Női aktokat ábrázoló modulatrójain, vázlatain a fiatalok szépségét örökíti meg. Lírai indulattól fűtöttek a Fáradság, a Derű, a Vétköző, a Vízparton című artisztikus monotípiái.

Papp Judit varrott képei dekoratívok szín- és formagazdagságukat zárt szerkezetben, az agyag törvényeinek teret engedve jelenít meg.

A megnyitó után Kováts Ferenc mint orvos és mint grafikus, egyszemélyben mutatkozott be. Vetített képes előadást tartott Leonardo da Vinci anatómiájáról.

T. L.

Kisegységőr csoportok

Megfiatalodik a hazai ifjú-vöröskeresztesek gárdája. A Magyar Vöröskereszt bizalmat szavazott a 7—10 esztendőskis dobosoknak: soraikból a következő hetekben több százan léphetnek be az ifjúsági Vöröskereszt újonnan szervezett Kisegységőr csoportjaiba. Az úttörőcsapatok, rajok, örsök volt tisztaságjelölői az ideai tanévben elsajátítják majd az elsősegélynyújtás alapfokú tudnivalóit, s ezenkívül részt vállalnak szűkebb közösségük, egy-egy örs vagy osztály tisztaságának megőrzésében. Az 1971—72-es tanévben 187 ezer fiatal jelentkezett az elsősegélynyújtó, ifjú egészségőr tanfolyamokra, s több százezer piros nyakkendős pajtás teljesíti majd az úttörőpróbák egészségügyi követelményeit. A Vöröskereszt legifjabb aktivistái az idén is harcban indulnak a tisztasági verseny legjobb helyezéseiért. A cél az, hogy tovább növekedjék a jelenleg nyilvántartott három ezer „Tiszta iskola”, 27 600 „Tiszta osztály”, 250 „Tiszta műhely”, és 182 „Tiszta kollégium” száma. Ez évben több ezer fiatal vesz részt az egyedülálló, idős emberek gondozásában, a városok, községek tisztasági mozgalmában is.